

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 453/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného JUDr. M. B., právne služby, s. r. o., M., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. M. B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/209/2009 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/367/2010 a jeho rozsudkom z 8. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2011 doručená sťažnosť P. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/209/2009 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2010 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu z 8. septembra 2010“), ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/367/2010 a jeho rozsudkom z 8. júna 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu z 8. júna 2011“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozsudkom okresného súdu z 8. septembra 2010 bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 4 979,09 € so zmluvnou pokutou vo výške 0,25 % denne od 21. novembra 2008 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 299 € a žalobcovi v 2. rade sumu 6 638,78 € so zmluvnou pokutou vo výške 0,25 % denne od 21. novembra 2008 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 398 €, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Krajský súd rozsudkom z 8. júna 2011 odvolaním sťažovateľa napadnutý rozsudok okresného súdu z 8. septembra 2010 potvrdil a sťažovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Sťažovateľ opisuje skutkový stav veci takto:

„Predmetom konania pred Okresným súdom Prievidza vedeného pod sp. zn. 17 C/209/2009 bolo žalobcami tvrdené právo na vrátenie pôžičky poskytnutej sťažovateľovi.

Sťažovateľ popiera právo žalobcov na vrátenie pôžičky tak ako to uvádzal vo svojich podaniach a podal proti rozsudku vyhlásenému Okresným súdom Prievidza dňa 08. 09. 2010 odvolanie, v ktorom okrem vytknutia oprávnenosti právneho nároku žalobcov na zaplatenie žalovanej sumy poukazoval na to, že pojednávame dňa 08. 09. 2010 sa vykonalo napriek tomu, že žiadal, aby sa toto odročilo z dôvodu, že potrebuje zabezpečiť právne zastúpenie svojej osoby a ním oslovený advokáti JUDr. Z., resp. JUDr. Ž. boli v tom čase v zahraničí.

Napriek následnému zisťovaniu súdu na akú dobu žiada odročiť pojednávanie, súd oboznámil na tomto pojednávaní listinné dôkazy a rozhodol. Sťažovateľ uviedol aj to, že odročenie pojednávania by trvalo aj s oboznámením sa so spisovým materiálom zo strany ním zvoleného právneho zástupcu asi jeden mesiac a napriek tomu súd konal a rozhodol.

Aj po poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p. trval sťažovateľ na tom, že vykonané dokazovanie chce doplniť, ale bez prítomnosti svojho právneho zástupcu to nemôže urobiť a bude sa toho domáhať na odvolacom súde.

Proti rozsudku Okresného súdu Prievidza podal sťažovateľ dňa 03. 11. 2010 odvolanie, v ktorom poukázal na to, že mu nebolo súdom prvého stupňa umožnené zvoliť si právneho zástupcu, s ktorým sa chcel poradiť o postupe v súdnom konaní a vykonávaní dôkazov. Sťažovateľ svoje odvolanie doplnil dňa 16. 05. 2011 a predložil Krajskému súdu v Trenčíne výdavkové pokladničné doklady svedčiace o zaplatení splátok pôžičiek žalobcom.

Krajský súd v Trenčíne rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, ako bolo uvedené vyššie s tým, že súd prvého stupňa nekonal tak, že by odňal žalovanému právo konať pred súdom, najmä keď bol osobne prítomný na pojednávaní, na ktorom bol aj vyhlásený rozsudok a že za takúto okolnosť nemožno považovať ani nevyhovenie žiadosti sťažovateľa o odročenie pojednávania za účelom zvolenia si právneho zástupcu. Krajský súd v Trenčíne sa v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nezmienal o tom, ako sa vysporiadal s doplnením odvolania sťažovateľa zo dňa 16. 05. 2011.“

Sťažovateľ uvádza, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených základných práv došlo tým, že mu „ako účastníkovi konania pred súdom postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom“.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že „Jednou zložkou práva na súdnu ochranu je právo, aby sa účastník konania mohol osobne zúčastniť prejednávania jeho veci, právo vyjadriť sa k predmetu konania a k dôkazom, ktoré sú pred súdom vykonávané, predkladať dôkazy a právo na kvalifikovanú pomoc – právnu pomoc v konaní pred súdom.“

Na pojednávaní dňa 08. 09. 2010 sťažovateľ jasne a zrozumiteľne deklaroval svoj záujem o aplikáciu práva na poskytnutie právnej pomoci, ktorú si však nemohol bez vlastného zavinenia zabezpečiť ku dňu tohto pojednávania.

Súd bez vážneho dôvodu ignoroval túto ústavne podloženú požiadavku sťažovateľa a neposkytol mu primeraný čas na zvolenie si právneho zástupcu. Nič pri tom súdu nebránilo, aby tak urobil a to hoci aj v zmysle vyjadrenia sa sťažovateľa, že by na to, aby sa aj jeho právny zástupca mohol oboznámiť s výsledkami doterajšieho konania, tak že by sa pojednávame konalo o mesiac. Predmetom konania na súde nebola vec, u ktorej by odročením pojednávania hrozila žalobcom vážna ujma alebo iný závažný negatívny následok.

Následná realizácia poučovacej povinnosti súdu podľa § 120 ods. 4 O. s. p. bola len formálnym aktom bez toho, že by sa dalo zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 08. 09. 2010 zistiť, či sťažovateľ poučeniu porozumel a predovšetkým či si je vedomý všetkých právnych dôsledkov svojho vyjadrenia.“.

Za ďalší nedostatok konania sťažovateľ považuje to, že krajský súd „nepovažoval postup súdu prvého stupňa za postup, ktorým sa odňalo sťažovateľovi právo konať pred súdom, ale aj to, že vôbec v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 08. 06. 2011 nereagoval na listinné dôkazy predložené sťažovateľom podaním zo dňa 16. 05. 2011, t. j. či sa vôbec zaoberal ich existenciou a prípustnosťou ich vykonania v odvolacom konaní alebo v konaní pred súdom prvého stupňa po prípadnom zrušení napadnutého rozsudku.

Tým, že súd vykonal pojednávanie dňa 08. 09. 2011 napriek výslovnej žiadosti sťažovateľa o jeho odročenie, kým si zabezpečí realizáciu svojho práva na právne zastúpenie formou zvolenia si právneho zástupcu, Okresný súd Prievidza porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a konal v rozpore s § 1, 2 a § 5 O. s. p.

Takéto konanie Okresného súdu Prievidza nebolo žiadnym spôsobom korigované ani napravené ani v konaní pred Krajským súdom v Trenčíne, ktorý v postupe Okresného súdu Prievidza nevidel žiadne pochybenia.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ tvrdí, že postupom okresného súdu a krajského súdu došlo k nezákonnému zásahu do jeho v sťažnosti označených základných práv a že mu týmto konaním všeobecných súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom a z tohto dôvodu podal v tejto právnej veci aj dovolanie.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Okresný súd Prievidza a Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pred Okresným súdom Prievidza 17 C/209/2009 a pred Krajským súdom v Trenčíne č. k. 17 Co/367/2010 porušili základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o konaní pred Ústavným súdom zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. 09. 2010 č. k. 17 C/209/2009-106 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08. 06. 2011 č. k. 17 Co/367/2010-145 a podľa § 56 ods. 3 písm. b/ zákona o konaní pred Ústavným súdom SR vec sa vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Prievidza.

Podľa § 56 ods. 4, ods. 5 zákona o konaní pred Ústavným súdom sú Okresný súd Prievidza a Krajský súd v Trenčíne povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 20.000,- EUR a to v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.

Okresný súd Prievidza a Krajský súd v Trenčíne povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia 314,19 EUR a to na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

Súčasne sťažovateľ požiadal aj o vydanie dočasného opatrenia podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Navrhol taktiež, aby ústavný súd odložil „vykonateľnosť... rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. 09. 2010 č. k. 17 C/209/2009-106 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08. 06. 2011 č. k. 17 Co/367/2010-145“.

Ďalej sťažovateľ súčasne s návrhom na vydanie dočasného opatrenia žiadal ústavný súd, aby uložil „R. B..., a J. B..., Prievidza, aby sa dočasne zdržali oprávnenia priznaného rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. 09. 2010 č. k. 17 C/209/2009-106 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08. 06. 2011 č. k. 17 Co/367/2010-145“.

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti v súčinnosti s okresným súdom zistil, že v súčasnosti sa vykonávajú na okresnom súde úkony spojené s predložením spisu dovolaciemu súdu. Sťažovateľ požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov v dovolacom konaní. Po právoplatnom rozhodnutí o tejto žiadosti sťažovateľa bude spis predložený na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súdu dovolaciemu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na svoje subsidiárne postavenie pri ochrane ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv.

Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/209/2009 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2010, ako aj s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/367/2010 a jeho rozsudkom z 8. júna 2011.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 listiny každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

1. K namietanému porušeniu označených práv st'ážovateľa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/209/2009 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2010

V súvislosti s namietaným rozsudkom okresného súdu z 8. septembra 2010 ústavný súd poukazuje na už spomínaný princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých základných práv, porušenie ktorých v súvislosti s napadnutým rozhodnutím okresného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho v sťažnosti označených základných práv.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z 8. septembra 2010 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon (ako to vyplýva aj zo sťažnosti) aj účinne využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k rozsudku okresného súdu v podstate vyrovnat' s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k postupu a rozsudku okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/367/2010 a jeho rozsudkom z 8. júna 2011

Zo samotnej sťažnosti, ale tiež zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že ochrany svojich ústavou a kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sa sťažovateľ domáha sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a tiež aj dovolaním podaným proti namietanému rozsudku krajského súdu z 8. júna 2011, o ktorom do predbežného prerokovania sťažnosti nebolo rozhodnuté, resp. spis ešte nebol postúpený najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ podaním dovolania, ako

aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (porovnaj napr. IV. ÚS 242/2010).

Ústavný súd môže prijať sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť až vtedy, ak príslušné orgány verejnej moci už nemajú možnosť namietaný stav zásahu do základných práv alebo slobôd napraviť.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 180/2010).

Iba za predpokladu, že sťažovateľ využil všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, môže predložiť sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre namietané porušenie svojho základného práva alebo slobody ústavnému súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na poskytnutie ktorej je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí.

Ústavný súd už vyslovil názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 145/2010, IV. ÚS 195/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 167/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 195/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude v takýchto prípadoch považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04 alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, ak by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov k obdobnému postupu, aký zvolil v okolnostiach daného prípadu sťažovateľ, t. j. k paralelnému podávaniu sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (napr. na vydanie dočasného opatrenia) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2011